

БЕЗЪ ДРУГАРКИ

Вижъ го, мале, бате иде
Грозенъ, черенъ,
Какъ се мръщи, гледа страшно
Начумеренъ.

Ризата му на лактитъ
Пакъ съдрана —
А пъкъ нова даде му я
Отзарана.

Прашенъ, прашенъ, та лице се
Не познава.
— Твоятъ бащо, — думатъ, всички —
Вълкъ ще става.

Срещнали го изъ гората
Самъ да скита.
Вижъ съ кошрява шапката му
Пакъ покрита.

Тамъ отъ вълци се научилъ
Тъй да вие;
Все подгонва дружитъ ми,
Да ги бие.

Щомъ го видятъ, страхъ ги хваща,
Побледнѣятъ,
Зарадъ него да играятъ
Съ менъ не смѣятъ.

Ухъ, ма мале, що да сторя
Азъ не зная
Безъ другарки какъ ще мога
Да играя!

Калина Малина